

påberåbte skade ikke er faktisk og sikker, selv om afbrydelsen før tid af fiskerivirksomheden har påført appellanten en skade som følge af en fortabelse af muligheden for at fiske hele hans kvote.

For det andet er appellanten af den opfattelse, at Retten har tilsidesat artikel 7, stk. 1, i forordning (EF) nr. 2371/2002 ⁽²⁾ og begået et åbenbart fejlagtigt skøn. I henhold til nævnte forordnings artikel 7 må Kommissionen kun træffe hasteforanstaltninger, såfremt der er tale om en alvorlig trussel mod bevarelsen af de akvatiske ressourcer. Kommissionen har imidlertid ikke godtgjort, at der har fundet overfiskning af tun sted for fangståret 2008.

For det tredje har vedtagelsen af forordning (EF) nr. 530/2008 indebåret en restriktion for appellants virksomhed i strid med artikel 15, stk. 1, i chartret om grundlæggende rettigheder, der bestemmer, at enhver har ret til at arbejde og til at udøve et frit valgt eller accepteret erhverv.

For det fjerde har vedtagelsen af forordning (EF) nr. 530/2008, der har forbudt tunfiskeri fra den 16. juni 2008, tilsidesat retssikkerhedsprincippet, idet retssubjektet skal råde over klare og stabile regler.

For det femte har vedtagelsen af forordning (EF) nr. 530/2008 tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Ifølge appellanten skal retssubjektet nemlig råde over en rimelig sikkerhed for så vidt angår de indrømmede forpligtelser. Idet tunfiskeri oprindeligt var tilladt i Frankrig indtil den 30. juni 2008, kunne sagsøgeren derfor med rette forvente at kunne udøve sin fiskerivirksomhed frem til denne dato.

Endelig har vedtagelsen af forordning (EF) nr. 530/2008 tilsidesat appellants ejendomsret, hvilken ellers er sikret ved artikel 1 i første tillægsprotokol til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Idet fanget tun udgør ejendom som omhandlet i denne artikel, medfører afbrydelsen før tid af fiskeriet et alvorligt økonomisk tab for appellanten og berøver sidstnævnte et potentielt krav.

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 530/2008 af 12.6.2008 om indførelse af hasteforanstaltninger gældende for notfartøjer, der fisker efter tun i Atlanterhavet øst for 45 ° V og i Middelhavet (EUT L 155, s. 9).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 af 20.12.2002 om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne som led i den fælles fiskeripolitik (EFT L 358, s. 59).

Appel iværksat den 21. december 2012 af Ballast Nedam NV til prøvelse af dom afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 27. september 2012 i sag T-361/06, Ballast Nedam mod Kommissionen

(Sag C-612/12 P)

(2013/C 71/16)

Processprog: nederlandsk

Parter

Appellant: Ballast Nedam NV (ved advokaten A.R. Bosman og E. Oude Elferink)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens afgørelse, som den fremgår af den anfægtede doms konklusion, ophæves helt eller delvist.
- I tilfælde af, at appellen tages til følge:
 - gives der helt eller delvist medhold i Ballast Nedams påstande ved første instans, og
 - Kommissionen tilpligtes at betale omkostningerne ved begge retsinstanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Ballast Nedam anfører to anbringender til støtte for appellen.

Med det **første anbringende** gør appellanten gældende, at Retten har tilsidesat artikel 27, stk. 1, i forordning nr. 1/2003 ⁽¹⁾ og appellants ret til forsvar, idet den ikke (delvist) annullerede Kommissionens beslutning ⁽²⁾, for så vidt som denne beslutning er rettet mod Ballast Nedam. Retten tog ikke hensyn til, at klagepunktsmeddelelsen af 18. oktober 2004 i denne sag ikke opfyldte de krav, EU-retten stiller til en sådan meddelelse.

Til støtte for dette anbringende gør Ballast Nedam for det første gældende, at Retten i den anfægtede dom ganske vist fastslog, at klagepunktsmeddelelsen var uklar på et væsentligt punkt, men ikke traf den følgeslutning deraf, at Kommissionen havde tilsidesat retten til forsvar.

For det andet gør Ballast Nedam gældende, at Rettens konstatering af, at Kommissionen i klagepunktsmeddelelsen havde givet tilstrækkelige angivelser til, at det kunne vurderes, på hvilke faktiske omstændigheder og forhold den havde støttet sin begrundelse af dens påstand med hensyn til, at der forelå en overtrædelse, og entydigt havde angivet, hvilke virksomheder der kunne forvente en bøde, er ukorrekt. For så vidt som denne konstatering vedrører Ballast Nedam, beror den på en ukorrekt fortolkning af Domstolens praksis vedrørende de krav, der må

stilles til indholdet i en klagepunktsmeddelelse. Det er derved af betydning, at det datterselskab, hvis overtrædelse tilregnes Ballast Nedam, ikke er nævnt i klagepunktsmeddelelsen.

For det tredje anfægter Ballast Nedam Rettens konstatering af, at virksomheden på grundlag af klagepunktsmeddelelsen ikke kunne være uvidende om, at den som moderselskab til Ballast Nedam Grond en Wegen B.V. (herefter »BN Grond en Wegen«) ville blive adressaten for Kommissionens endelige beslutning. Derved har Retten bl.a. tilsidesat rækkevidden af Domstolens praksis, ifølge hvilken det skal angives i en klagepunktsmeddelelse, i hvilken egenskab en virksomhed tilregnes de påståede faktiske forhold.

For det fjerde har Retten ved prøvelsen af, om Kommissionen tilsidesatte retten til forsvar, med urette taget hensyn til et angiveligt indholdsmæssigt svar fra Ballast Nedam vedrørende klagepunktsmeddelelsen.

Med det **andet anbringende** gør Ballast Nedam gældende, at Retten har tilsidesat EU-retten, idet den har fejlanvendt grundlæggende principper, som finder anvendelse på spørgsmålet om, hvornår kartelretsovertrædelser kan tilregnes moderselskaber. Efter Ballast Nedams opfattelse har Retten begået en retlig fejl, idet den har fastslået, at Kommissionen kan gøre ansvar gældende overfor virksomheden for en overtrædelse af artikel 81 EF, selv om overtrædelsen ikke er blevet konstateret af Kommissionen.

Til støtte for dette henviser Ballast Nedam for det første til, at Retten i dom af 24. marts 2011, Tomkins mod Kommissionen (sag T-382/06, Sml. II, s. 1157) har fastslået, at et moderselskabs ansvar ikke kan overstige datterselskabets ansvar, når moderselskabet tilregnes datterselskabets kartelretsovertrædelse. Ballast Nedam anfører, at det heraf følger, at et moderselskab ikke kan tilregnes en overtrædelse, for så vidt som og så længe den ikke er blevet konstateret af Kommissionen.

Ballast Nedam tilføjer dertil, at Kommissionens skøn ved beslutningen om, hvilke enheder inden for en virksomhed, der kan holdes ansvarlige for en kartelretsovertrædelse, ikke er så vidtgående, at Kommissionen kan gøre et moderselskab ansvarligt for en overtrædelse, der ikke er blevet konstateret.

For det andet anfægter Ballast Nedam det forhold, at Retten har taget hensyn til, at virksomheden ikke har afkræftet formodningen om, at den har haft en bestemmende indflydelse på BN Grond en Wegens adfærd på markedet. Denne omstæn-

dighed står i nær sammenhæng med tilsidesættelsen af virksomhedens ret til forsvar og er derudover ifølge Ballast Nedam uden retlig relevans.

-
- (¹) Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82, EFT L 1, s. 1.
(²) Kommissionens beslutning K(2006) 4090 endelig af 13.9.2006 om en procedure i henhold til artikel 81 [EF] (sag COMP/E/38.456 — Bitumen (NL)).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation (Frankrig) den 2. januar 2013 — Directeur général des douanes et droits indirects og Chef de l'agence de la direction nationale du renseignement et des enquêtes douanières mod Humeau Beaupreau SAS

(Sag C-2/13)

(2013/C 71/17)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour de cassation

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Directeur général des douanes et droits indirects og Chef de l'agence de la direction nationale du renseignement et des enquêtes douanières

Sagsøgt: Humeau Beaupreau SAS

Præjudicielt spørgsmål

Skal de fremstillingsprocesser for fodtøj, der består i formning af hælappen i overlæderet og kartning af dette overlæder samt en ydersål forud for samlingen af disse, betegnes som »samlefunktioner« eller »bearbejdninger for at kunne indgå i den færdige vare«, jf. punkt VII i de forklarende bemærkninger til den almindelige tarifieringsbestemmelse 2 a) vedrørende det harmoniserede system?